

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2009 / 3



MENETPARANCS

Miután elvesztettük a csatát a francia síkságon, a visszavonulás egyre inkább menekülés jellegű lett. A csapategységek felbomlottak, és nem ritkán utolérték őket az amerikai és angol páncélosok.

Amikor ezekben a napokban a szanitéckocsival egy francia városon száguldottunk végig – alig hittünk a szemünknek! –, a vásártéren egy tiszt zászlósokat oktatott a kacifántos katonai köszönésre. Odakiáltottunk nekik: „Az amerikai páncélosok a kapu előtt vannak! Meneküljtek!” Tréfának vélték a szavainkat, és fölényes, hitetlenkedő mosollyal folytatták a köszönés gyakorlatát. Eközben estek fogságba.

A front közelében csak a minden eszközzel való ellenállásnak vagy a menekülésnek van értelme. Üdvözlő gyakorlatokat békés helyen folytatnak. A fronton ez nevelés.

Vajon az Úr gyülekezete tisztában van-e helyzetével? Teológiai és filozófiai problémák boncolása fontos és helyes, de csak ott, ahol a missziói feladat első helyen marad.

A templomban vasárnapról vasárnapra hallott imádság bizonyos értelemben megkérdőjeleződött bennem: „Kérjük az Urat, hogy csendes és nyugodalmos életet éljünk teljes istenfélelemmel...” Akik ezt az imát együtt elmondták, kétségtelenül nyugodt, kényelmes életre gondoltak. Csakhogy Pál apostol a Timóteushoz írt levélben ezekkel a szavakkal a felsőbbiségre gondol, akinek igazságosan kell uralkodnia ahhoz, hogy az országban béke uralkodjék. Ugyanakkor Pál felszólítja a levél címzettjét, hogy harcoljon, legyen erős. A keresztyénség nem merül ki építő és liturgikus szemléletben. A valódi keresztyén élet veszedelmes, Luther

így jellemzi: „A kellős közepében lenni!” Hiszen a pokol jobban mozgósít, mint valaha.

Nem lett-e bűne a keresztyénségnek, hogy sok alkalmas időt elmulasztott, ábrándozva „köszöngetési gyakorlatokat” tartott, ahelyett hogy megértette volna, mi az útja, és feladatát a pokol támadásával szembeni küzdelemben egzisztenciális, életre-halálra szóló merészséggel végezte volna. Emiatt vesztette el üzenetének erejét.

Hogyan ébredjen fel a világ narkózisából, ha Krisztus gyülekezetét nem lehet álmából felrázni? Nem várhatjuk, hogy az egész világ megtérjen, de azt várunk kell, hogy izgalomba jöjjön igehirdetésünk nyomán. Joggal kinevet minket „köszönési gyakorlatozásunk” miatt.

Vajon nem hasonló a nyugati keresztyénség magatartása ahhoz a szolgálóhoz, aki teljes istenfélelemmel és tisztességgel ásta el urának rá bízott giráját? A jelenlegi keresztyénség története nem végződhetne vajon holnap ugyanúgy, mint azé a szolgálóé? „Akinek van, annak adatik, akinek pedig nincs, attól az is elvétetik, amiről úgy gondolja, hogy van.”

Az antikrisztus bekövetkező órájában csak a hamisítatlan hitvallásnak lesz átütő ereje. Amennyire Jézus gyülekezete engedi magát újra missziói küldetésbe hívni Urának keresztye alatt, csak olyan mértékig fogja a korszellem démonait - talán látszólagos vereséggel - győztesen leküzdeni. A gyakori konferenciázás nem tesz hathatós szolgálatot a gyülekezetnek, amíg a sátáni erők mozgósítanak. Egyedül a menetparancs határoz és kötelez. Jézus Krisztus vérével van aláírva, és még mindig szól mindenkinek, aki hisz a bűnök bocsánatában. „Legyetek az én tanúim – menjetek széles e világra!” Ahol nincs mozgás, ott élet sincs. Ahol nincs missziói megbízás és küldési bizonyosság, ott az Úr ügyét elárulták. Ott a sajátjukból élnek – a saját ügyüknek.

Túl sok közösség éli ma a keresztyénségét talán igen szemléletesen és mégis felszínesen. Megelégszenek azzal, hogy a világ olyan, amilyen. Felébredését nem is várják, mert ők maguk soha nem ismerték fel teljesen hazug lényüket, maradéktalan romlottságukat, teljes alkalmatlanságukat az Úr Igéjének szolgálatára, amit a Szentlélek megpecsételhetett volna.

Csak aki átment a halálból az életre, csak aki „nagy kétségbeesésében” megtalálta a segítséget a keresztyén üzenetében, csak az fog bizalommal tekinteni arra az ígéretre, hogy „Ő a kövekből is tud fiaikat támasztani”.

„Akiket Isten Lelke vezérel, azok Istennek fiai.”

H. K.

Uram, ne szakíts félbe, imádkozom

(Párbeszéd Istennel)

IMÁDKOZÓ: „Miatyánk, ki vagy a mennyekben ...”

ISTEN: Tessék.

IMÁDKOZÓ: Ne zavarj, imádkozom.

ISTEN: De hiszen hívtál.

IMÁDKOZÓ: Hogy én hívtalak? Dehogy hívtalak.

Imádkozom. „Miatyánk, ki vagy a mennyekben ...”

ISTEN: Látod, már megint.

IMÁDKOZÓ: Hogyhogy megint?

ISTEN: Megint hívtál. Azt mondtad: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben”! Tessék, itt vagyok, mi van a szíveden?

IMÁDKOZÓ: De hát én ezzel semmire nem gondoltam. Egyszerűen le akartam tudni a napi imádkozást. Ahogy általában minden nap elmondom a Miatyánkot. Olyan jó érzést jelent – mintha az ember bizonyos munkát szépen elvégzett volna.

ISTEN: Na jó, folytasd.

IMÁDKOZÓ: „Szenteltessék meg a te neved ...”

ISTEN: Állj! Mit akarsz mondani ezzel?

IMÁDKOZÓ: Mivel?

ISTEN: Azzal, hogy „szenteltessék meg a te neved”.

IMÁDKOZÓ: Ez azt jelenti ... ez azt jelenti, hogy ... jószágos ég, honnan tudjam, mit jelent? Hát benne van az imában. Egyébként – mit jelent tulajdonképpen?

ISTEN: Azt jelenti: tiszteletre méltó, szent, csodálatos.

IMÁDKOZÓ: Aha, így már jobban értem. Eddig sosem gondolkoztam azon, hogy mit jelent a „megszentelt”. „Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.”

ISTEN: És mit akarsz tenni, hogy ez megvalósuljon?

IMÁDKOZÓ: Tenni? Valószínűleg semmit. Csak az a véleményem, jó lenne, ha idelent mindent ellenőrzés alatt tartanál.

ISTEN: Téged is?

IMÁDKOZÓ: Szó, ami szó, szoktam templomba járni.

ISTEN: Nem ezt kérdeztem. Mi van a rossz szokásaidal? A dühöngő természetteddel? Ez komoly problémád. Ez bűn. Hogy bánasz a pénzeddel? Mindent a hobbydért. Aztán milyen könyveket olvasol?

IMÁDKOZÓ: Ugyan már! Pontosan olyan jó vagyok, mint a többi képmutató az egyházban!

ISTEN: Elnézést, azt hittem, arra kértél, hogy legyen meg az én akaratom. Ennek olyanoknál kell elkezdődnie, akik erre kérnek engem. Például nálad.

IMÁDKOZÓ: Jó, elismerem, hogy nekem is megvan a gyengéim. Ha már ilyesmiről van szó, fel tudnék sorolni néhányat.

ISTEN: Én is.

IMÁDKOZÓ: Eddig nem nagyon törődtem velük, de komolyan szeretnék tőlük szabadulni. Istenem, olyan jó lenne igazán szabadnak lenni!

ISTEN: Ha őszintén gondolod, ezután együtt fogunk munkálkodni ennek a megvalósulásán. Van győzelem, aminek te is részese lehetsz.

IMÁDKOZÓ: Igen, de így sosem fogok a végére jutni. Ma sokkal tovább tart az imádkozás, mint máskor szokott. „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...”

ISTEN: Ezt akár ne is említsd, hiszen hallatlan bőségben élsz.

IMÁDKOZÓ: Mit jelentsen ez? Ma ”kritizáló nap” van? Itt ülök szép illedelmesen, te meg emlékeztetsz minden kellemetlenségre.

ISTEN: Nézd, az imádkozás veszélyes tevékenység. Alkalmassint egészen megváltoztathatja az embert. Éppen ezt próbálok világossá tenni előtted. Te hívtál, s én itt vagyok. Most már nem hagyhatod abba. Mondd tovább! Imád következő része különösen érdekel.

IMÁDKOZÓ: Félek.

ISTEN: Mitől félsz?

IMÁDKOZÓ: Tudom, mit fogsz mondani.

ISTEN: Folytasd csak.

IMÁDKOZÓ: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek.”

ISTEN: Mi is a helyzet Frédivel?

IMÁDKOZÓ: Látod, tudtam. Tudtam, hogy rá fogsz térni. De Uram, olyan rágalmakat terjesztett rólam! Be is csapott, te vagy rá a bizonyosság. Nem adta vissza a pénzt, amit kölcsön kért tőlem. Megesküdtem, hogy leszámolok vele.

ISTEN: És az imád! Mit is imádkoztál?

IMÁDKOZÓ: Nem gondoltam szó szerint.

ISTEN: Legalább őszinte vagy. De túl nagy gyönyörűséget nem jelent számodra ezt a keserűséget magadban hurcolni, igaz?

IMÁDKOZÓ: Nem, de meg fogok könnyebbülni, mihelyt leszámoltam vele. Majd meglátja, kivel van dolga! Fogja ő még mondani, hogy bár sosem találkozott volna velem!

ISTEN: Nem fogod jobban érezni magad, hanem rosszabbul. Nincs „édes” bosszú. Gondold meg, milyen boldogtalan vagy már most. Ahogy te akarod, úgy semmi nem fog változni.

IMÁDKOZÓ: De hát akkor hogyan?

ISTEN: Bocsáss meg Frédinek. Akkor én is megbocsátok neked. És attól kezdve a gyűlölet és a bűn Frédi problémája lesz, nem a tied. Tény, hogy anyagi veszteséget szenvedsz, a szívedbe viszont betér a béke.

IMÁDKOZÓ: De Uram, *nem tudok* Frédinek megbocsátani.

ISTEN: Akkor én sem bocsáthatok meg neked.

IMÁDKOZÓ: Hát ... igazad van. Mint mindig. És ... (sóhajt) nekem mégis fontosabb, hogy veled rendbe jöjjek, mint hogy Frédin bosszút álljak, habár nehezemre esik. (Újra sóhajt.) Rendben van, megbocsátok neki. De kérlek, segíts Frédinek, hogy megtalálja a helyes utat. El tudom képzelni, hogy nyakig ül a szószban. Nagy káosz lehet egy olyan alakban, aki ilyesmikre képes. Mutasd meg neki, hogy tudna valamiképpen jó irányba elindulni.

ISTEN: Örülök, hogy ezt kívánod a számára, sőt közreműködhetsz ebben. És most hogy érzed magad?

IMÁDKOZÓ: Hm. Nem rosszul. Tulajdonképpen csodálatos. Azt hiszem, hosszú idő óta ma fogom először feszültség nélkül letenni a párnára a fejem. Talán nem is leszek ezentúl annyira kimerült, mert jól kialszom magam.

ISTEN: Még nem fejezted be az imádkozást.

IMÁDKOZÓ: Ja persze. „És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól.”

ISTEN: Jó. Nagyon jó. Pontosán ezt fogom tenni. Te pedig ne ácsorogj ott, ahol kísértés leselkedik rád.

IMÁDKOZÓ: Hogy értsem ezt?

ISTEN: Ne állj meg az újságáros bódéja előtt, ahol a „playboyt” reklámozzák, meg egyéb szennyirodalmat. És szakítsd meg néhány barátoddal a kapcsolatot. Egyes „barátaid” lassan teljesen behálóznak, a markukban tartanak. Nemsokára totálisan belegabalyítanak kétes dolgokba. Ne hagyd becsapni magad! Tudod, egyre azt hajtogatják, hogy csak szórakoznak, de tönkre fognak tenni. És mellesleg szólva: ne használj engem vészkijáratnak.

IMÁDKOZÓ: Nem értek.

ISTEN: Dehogynem. Sokszor tetted. Belekeveredsz valami gyanús helyzetbe, és rögtön odafutsz hozzám: „Uram, csak ebből a slamasztikából segíts ki, ígérem, hogy soha többé nem teszem.” Emlékszel néhány ilyen fogadkozásodra?

IMÁDKOZÓ: Igen – és szégyellem magam miatta, Uram. Komolyan.

ISTEN: Melyik jut éppen eszedbe?

IMÁDKOZÓ: Mikor a szomszédasszony látott kijönni a diszkóból – pedig anyám úgy tudta, hogy a nagybátyámhoz megyek. És akkor azt mondtam neked: „Jaj, édes Istenem, ne engedd, hogy eláruljon anyámnak. Ígérem, hogy ezentúl minden vasárnap el fogok menni a templomba!”

ISTEN: Valóban nem mondta el anyádnak. És te megtartottad az ígéretedet?

IMÁDKOZÓ: Sajnálom, Uram, igazán. Eddig azt hittem, hogy elég imában fogadkozni. Nem gondoltam, hogy felelni fogsz.

ISTEN: Folytasd, fejezd be az imát.

IMÁDKOZÓ: „Mert tiéd az ország és a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.”

ISTEN: Tudod, mi szerezne neked tisztességet, egyáltalán minek örülnék?

IMÁDKOZÓ: Nem, de szeretném tudni. Igazán szeretnék örömdre élni. Most látom, milyen jó volna komolyan követni téged.

ISTEN: Máris feleltél a kérdésemre.

IMÁDKOZÓ: Igen?

ISTEN: Igen. Az szolgálná tisztességemet, ha az emberek teljes szívből szeretnének és engedelmeskednének nekem. Semmi akadály, hogy közösen ezt munkáljuk benned, miután most beláttad a bűneidet

Milyeneké az Isten országa?

Valahol a Sváb Alpok szélén egy kis városkában teljesen tehetetlen gyermek fekszik a rácsos ágyban. Nem egészen fedi a valóságot, amit mondtam, mert Paul nem gyermek. Nemrég volt a harmincötödik születésnapja. És nem is gyermekágyban fekszik, mert kifejlett, felnőtt testalkata van. Ennek ellenére mégis gyermek. Nemcsak olyan értelemben, hogy gyermeke az édesanyjának, aki odaadó szeretettel ápolja és gondozza, hanem egész habitusában csak csecsemőhöz lehetne hasonlítani. Nem tud ülni, nem tud felállni, nem tud járni. Nem beszél, és nem tud egyedül enni. Folyékony vagy pépes étellel kell etetni őt. Édesanyja naponta mosdatja, tisztába teszi, borotválja, öltözteti, mert Paul teljesen tehetetlen.

Az édesanya – Liebknechtne – egyedül él a gyermekével. Férje elesett a háborúban. Az apa egyetlenegyszer látta a fiát, amikor hazaengedték szabadságra. Paul akkor még valóban csecsemő volt, csak az orvos meg a szülésznő látta, hogy valami nincs rendben nála. A fiatal anya napról napra, hétről hétre, hónapról hónapra és évről évre remélte, hogy a gyerek mégis fejlődni fog. A kicsi növekedett ugyan testileg, de szellemileg egyáltalán. Ülni csak úgy tudott, ha anyja ölébe vette. Nem tanult meg járni, beszélni. Valamit azonban tudott, és ezzel boldogította az édesanyját – Paul képes volt mosolyogni. Mégpedig nem egy idióta mosolyával, hanem lelke mélyéből jött a ragyogó, vidám, hálás mosoly.

Amikor hallottunk Liebknechtneről és a fiáról, férjessel együtt elindultunk egy napon hozzájuk. Nyugdíjas életünk magától értetődő feladataihoz tartozik, hogy beteg, magányos, megterhelt, időse emberekkel törődjünk – ameddig erőnk és időnk engedi. Első benyomásunk, ahogy beléptünk a kis földszinti lakásba, ez volt: itt kínos rend és a legnagyobb tisztaság uralkodik. Nyomát sem lehetett érezni rossz szagnak, elhasznált levegőnek a „gyerek” szobájában. Paul kifogástalanul tiszta ágyneműben feküdt, csinos, csikos ingben, kék melegítőben, és a kezével játszott. Mellette hevert a macija, az ágy végében egy színes labda. Ágya fölé, a falra az édesanya különböző bibliai mondásokat rakott ki, amiket barátságos emberek küldtek neki bátorításul: „Légy bátor és erős!” – „Ne félj, csak higgy!” – „Nem hagylak el, sem el nem távozom tőled!” Középen, ezektől a kártyáktól körülvéve a Jó Pásztor nagy képe függött. Nyíló virágok pompáztak az ablak előtt. A szoba túlsó oldalán állt az anya ágya. Nagy gyermekét éjjelnappal nem hagyhatta magára.

Liebknechtne hellyel kínált minket. Leültünk, és az első pillanatokban nem jutottunk szóhoz. Könny szökött a szemünkbe. A harmincöt éves gyermek észrevett minket. Abba hagyta a játékot az ujjával, és ránk nézett – nem, ránk ragyogott. Arca valósággal fénylett, és kinyitott szájából hangok jöttek – bár nem artikulálva, de kétségtelenül az öröm hangjai voltak.

Anyja odabólintott felé: „Palikám, látogatót kaptál. Ugye, örülsz neki?”

„Annyira szereti, ha jön valaki hozzá – magyarázta az asszony. - Mert többnyire egyedül vagyunk.” Aztán a fiához fordult. „Nézd csak, drágám, mit hoztak neked: finom, édes szőlőlét. Ezt szereted.” Óvatosan letörölte a fiú szájából folyó nyálat.

Aztán rámutatott az ágy fölött függő képre. „Palkó ismeri a Jó Pásztort. És tudja, hogy ő a bárány, akit a Pásztor a karján tart. Újra meg újra fel szokott tekinteni a képre.”

Nem voltam egészen biztos benne, hogy szegény Paulnak valóban van-e elképzelése arról, amiről az anyja beszél. De miért ne hagyjuk meg őt ebben a hitében? Egy dolog mindenesetre bizonyos volt: a Jó Pásztor ismeri és szereti ezt a harmincöt éves gyermeket, és neki is helyet készített ott, ahol nem lesz többé szenvedés, ahol majd Paul Liebknecht is teljesen egészséges és tökéletesen normális lesz egykor. Csak ültünk, és alapjában véve semmit nem tudtunk kezdeni a „gyermekkel”. Hirtelen támadt egy gondolatom: Paul esetleg örülne, ha elénekelném neki a Jó Pásztorról szóló éneket. Elkezdtem tehát:

*Mert a Jézusé vagyok,
Arcom egyre úgy ragyog,
Szívem örvend pásztorának,
Lelkem hívó, szent szavának.
Ismer engem és szeret,
Néven szólít, úgy vezet.*

A hang, amit most Paul hallatott, szinte ujjongásnak tűnt. „Látják, megértette!” – bizonygatta az édesanya, és kezével egy világító keresztre mutatott, ami ugyancsak az ágy felett függött. „Éjszaka, a szoba sötétjében ez a kereszt világít, és ha Paul láthatja, nem kell félnie.”

Szívesen mondtunk volna még valami vigasztalót, de szinte tehetetlennek éreztük magunkat ilyen tragédiával szemben. Azt kérdeztük csak távozásunk előtt, hogy szabad-e imádkoznunk. Liebknechtné örömmel bólintott. Odahajolt a fiához, egymásba tette a két kezét, amit a fiú nem tudott magától összekulcsolni, és tartotta az ujjait, mert szétszúsztak volna.

„Most imádkozunk, drágám – mondta. – Tudod, ahogy minden este szoktunk.”

Anyát és fiát mélyen megindulva az Úr oltalmába ajánlottuk, aki különösképpen özvegyek és árvák, gyengék és nyomorultak támasza.

Paul ismét a kezével játszott, miközben édesanyja az ajtóhoz kísért minket. „Maga nagyon derék asszony” – mondtam búcsúzás közben.

„Nincs abban semmi különös, amit teszek – rázta Liebknechtné a fejét. – Szívesen gondozom a gyermeket, soha nem sokallom a fáradságot. Némelyik ismerősöm azt tanácsolja, hogy adjam Pault intézetbe. Ott bizonyára szakképzett alkalmazottak vannak, és minden lehetségest megtennének, hogy segítsenek a betegnek. Anyai szeretetet viszont csak én tudok adni neki, s ezt ne nélkülözze, amíg én élek. Remélem, Isten őt viszi el hamarabb, hogy ne maradjon támasz nélkül.”

„Jöhetünk máskor is?” – kérdeztük.

„Persze, természetesen! Látogatásuk erősítés és bátorítás volt számomra. A lelkészünk is rendszeresen jön. Mindjárt kisebb a baj, ha nem egyedül hordjuk.”

Legközelebb bejelentés nélkül mentünk. S most olyan úrvacsorai alkalmat éltünk át, amit nem fogunk elfelejteni. Korábban egy lelkész elutasította az anya kérését, hogy Paulnak úrvacsorát adjon. „Nem lehet – jelentette ki. – A fiú nem konfirmált, és egyébként sem értene belőle semmit.”

„De hiszen megkeresztelték. – mondta az anya. – Akkor sem értette, hogy mi történik vele.”

Hát itt vitába lehetne bocsátkozni a keresztség felől. Egyik oldalon áll azok felfogása, akik csak a Krisztus melletti személyes döntés után gyakorolják a keresztséget. A másik oldalon azoké, akik szerint már az újszülöttnek szól Isten ígérete: „Atyád akarok lenni.” Persze következnie kell később a válasznak erre: „Gyermekek kívánok lenni!” A gyakorlatban igen sokszor külső formáság lett ebből a cselekményből. Nem hiszem, hogy a puszta szertartás útlevélet jelentene a mennybe. Liebknechtné érvelését azonban indokoltnak találtam: Krisztus az ő fiáért is meghalt. Lelkészünk hajlandó volt kiszolgáltatni neki is az úrvacsorát.

Megilletődve álltuk körül a beteg ágyát. Paul arca sugárzott, miközben énekeltünk. Őszinte áhítat és szent komolyság töltötte be a kis helyiséget. Isten jelenlétét kétség nélkül érezni lehetett.

Bárki bármit gondolhat, engem mindenesetre mélyen megragadott ennek az asszonynak a kívánsága, hogy ami neki a legdrágább, abban a fia is részesüljön. Alig hiszem, hogy Paul ért valamit abból, amit édesanyja vasárnaponként a gyermekbibliából felolvas neki. De mi mást tegyen, ha követni akarja az Úr felszólítását: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!”? Azt hiszem, ezt úgy kell érteni: fogjátok kézen és vezessétek őket hozzám. Paul egyedül képtelen menni. De tudjuk egyáltalán, mi megy végbe beteg elméjében? És ahogy Liebknechtné semmi fáradságot nem sajnál naponta öltöztetni, tisztába tenni a fiát, a lakást példás rendben tartani, így akarja őt mindenben részesíteni, ami neki magának fontos. Nem kételkedem benne, hogy az Úr Jézus, aki biztosítja számunkra a bemenetelt az Atyához, megérti őt.

E. D.

Így nem mehet tovább!

Természetemnél fogva nagyra törő, ambiciózus ember vagyok. Nem abból a rossz fajtaból való, akikben irigy becsvágy uralkodik, hanem olyan, akit minden vállalatnál szívesen alkalmaznak, mert a buzgóság fűti őket, mert a teljesítést a szívinfarktusig fokozzák, mivel az ilyen megszállottaknak a munka gyönyörűséget, sőt szórakozást jelent.

Persze volt is sikerem. Van azonban egy természeti törvény, s erre valamennyien igen ritkán gondolunk: amit egyik oldalon nyersanyagban, energiában, anyagi-

akban nyerünk, azért a másik oldalon veszítünk valamit. Az életben mindenért fizetni kell. Az egyik a hírhedt gyomorfekélyel fizet a sikerért, a másik erkölcsi csorbulással, a harmadiknál a törtetés ára gyermekei bizalmának és szeretetének elvesztése lesz.

Nálam a karrier ára alattomosan veszélyesebb volt, mert erről már csak akkor szerez tudomást az ember, miután lefizette: elvesztettem személyes kapcsolatokat Istennel. Pedig voltaképpen mindig úgy éreztem, hogy igazán nem vagyok haszontalan fickó: nem loptam, nem követtem el házasságtörést, időt szántam gyerekeimre és a feleségemre, kedves voltam a szomszédokhoz, adakoztam jótékony célra, a cégnél tisztelettel, megbecsüléssel kezeltem az embereket. Mégis, valahol a bensőmben ott motoszkált, hogy így nem mehet tovább. Magam által irányított, önigaz életem volt a legrosszabb formája az Istennel szembeni közömbösségnek.

Miután ez teljesen világos lett előttem, elhatároztam, hogy megoldom a problémát. Profi vagyok a problémák megoldásában, nekiláttam tehát a munkának.

Helyzet-analízis: egyértelmű, az életemen változtatni kell.

Állapot: Isten nélküliség.

Probléma-analízis: milyen módon tudnám Istent újra megtalálni? Hogyan tudnám a bennem elnyomorodott keresztyént ismét megeleveníteni és egyesíteni őt magamban az üzletemberrel?

Döntést támogató tényezők: kezdtem anyagot gyűjteni Istentől. Vásároltam egy csomó könyvet, teológiai műveket, vallásfilozófiai írásokat, történelmi eszme-futtatásokat Jézus életéről, csodákról szóló izgalmas beszámolókat – egyik sem segített. Bölcs és építő munkák voltak, de minél többet olvastam, annál jobban felkavartak.

Aztán feleségemmel együtt meghívást kaptunk keresztyén üzletemberek szemináriumára. Igent mondtunk abban a bizonyosságban, hogy a döntés ott feltétlenül megtörténik. Mert ha már pénzt, időt és jóakaratot investálok az ügybe, Istennek kötelessége tenni valamit. Csaknem egy hétig ültünk barátságos emberek között, akik nagy belső szabadsággal, kedvesen kezeltek minket várva a megvilágosodásunkat, de nem történt semmi. Kezdték szívemben szemrehányást tenni Istennek.

Valaki éppen megszólalt, hogy nyissuk ki a Bibliát, s én világosan hallottam: „Ezékiel 24,13.” Habár az illető más igehelyet említett, én Ezékiel könyvét nyitottam ki, és ott ezt találtam – a saját szavaimmal kifejezve: „Szerettedek volna megtisztítani és elfogadni, te azonban megkeményedtél és nem hagyod magad megtisztítani, mert ezt te akarod elvégezni. Ezért egyelőre nem leszel tiszta, míg haragom meg nem nyugszik rajtad.”

Ökölsapásként értek a szavak. Isten nem akar, nem hagyja magát kényszeríteni sem jó szándékom, sem türelmetlenségem által. Miért? – töprengtem magamban.

Hazamentem kibillenve a biztonságomból és abból a meggyőződésből, hogy mindent lehet, csak akarni kell, az Isten-keresés problémája ugyanúgy megoldható, mint

bármilyen más. Nekünk, menedzsereknek igen nehéz belátunk, hogy óriási tévedés, amit ez a mondás állít: „Segíts magadon, Isten is megsegít!” Helyes lenne átfogalmazni: amíg megpróbálsz magadon segíteni, addig Isten nem segíthet rajtad. Istent nem érdekelte a teljesítményem, az erkölcsi természetű sem, Ő a bizalmamat akarta. Amikor ezt felfogtam, összekulcsoltam a kezem, és így szóltam: „Jézus Krisztus, ettől a pillanattól kezdve vedd át életem irányítását, te uralkodj felettem. Legyen meg a te akaratod.”

Még igen messze vagyok a tökéletességtől, de azt tapasztalom az életemben, hogy értékek és prioritások megváltoznak, áthelyeződnek, és mindez nem a főnök és a vállalat rovására.

Ma sokkal kevésbé jelent görcsöt, ha mások bizonyos területen jobban teljesítenek, mint én. Azelőtt nem tudtam volna aludni emiatt, ma szívből kívánom nekik.

Egyre fokozottabban érzem Isten előtt felelősnek magam azért, amit teszek. Ezt tartom mindinkább szem előtt, nem pedig azt, hogy mit szól hozzá a főnök, mit gondolnak a kollégák. Nem megy minden krízis, fájó következmény, visszaesés nélkül. Fontos azonban, hogy az ember el ne veszítse a bátorságát, hanem egyszerűen bízzon abban, hogy az ügyet Isten tartja kezében.

Urunk nem azt várja, hogy tökéletesek legyünk, tölünk, menedzserektől sem, akik pedig mindig azok szeretnénk lenni. Ő nem a teljesítményünket szereti, a buzgó sürgés-forgásunkat, hanem minket, magunkat. Ezt be kellene írunk a munkanaplónkba. K. B.

Ne üss vissza

Adolf Heller/ITné

Ne vágj vissza a rút gyalázkodásra,
igazad lehet bár ezerszeres.
Néma türeseed Urad majd megáldja,
hogy valóban tanítványa lehess.
Ha Krisztusunk ereje lüktet bennünk,
s hogy fiak lettünk, ez örömet ad,
úgy szívből könnyű más vétkét felednünk,
mint Isten teszi – ne vágj vissza hát!

Ne vágj vissza, ha sértő, gonosz nyelvek
hazug, szennyes vádjukat rád vetik.
Bár úgy tűnik, a szavak füstbe mennek,
égetni fog, nem hagy nyugtot nekik.
Véled, hogy náluk minden rég feledve -
ám Isten igaz, szeme mindent lát.
Meg nem fontoltat te sem takarhatsz le,
tovább burjánzik. Ne vágj vissza hát!

Ne üss vissza! – A meg nem érdemeltet
Jézusért hogyha némán elveszed,
a fájdalmat, a bajt, a bűt, keservet
dicsőséggé formálja Istened.
Krisztus felmentett, és ha útját járod,
a megbocsátáshoz is kapsz erőt.
Ellenségednek - bárhogy üzött, bántott -
ne üss vissza. Légy csendben, áldd meg őt.

Isten szántóvetői
JAKOB KROEKER
1872-1948

„...senkit sem láttak, hanem csak Jézust egyedül.”

Jakob Kroeker gyermekkorát a nagy világeseményektől távol, a Fekete-tengertől északra fekvő mennonita településen élte a szülők paraszti környezetében. Még elég kicsi volt, amikor a mezőn egy sarló olyan súlyosan megsebezte, hogy fennállt a teljes megnyomorodás veszélye. Csodálatos módon meggyógyult, de gyenge maradt, úgyhogy gazdasági munkák végzésére alkalmatlanná vált. Tanítónak készült.

Mielőtt tanulmányait megkezdte, övéivel együtt mélyreható ébredés áldásában lehetett része, ami szorosan Jézushoz kapcsolta. Tervét, hogy a pogányok közé menjen misszionáriusnak, Isten keresztülhúzta. Egészségügyi okból nem kapta meg a trópusi munkához való alkalmasságról szóló igazolást. Így fiatal feleségével együtt az ébredés szolgálatába állt Dél-Oroszország német paraszt-gyülekezeteiben. Nagy hatással volt rá Dr. Baedeker, a szibériai rabok barátja, aki a déli kolónián élő németek konferenciáin gyakran szolgált. Rajta keresztül Kroeker kapcsolatba került a szentpétervári hívő mozgalommal, melynek több főrangú támogatója volt. Később részt vett a Modersohn által irányított blankenburgi konferenciákon; szűk köréből tágas térre vitte őt az Úr.

Nem sokkal az első világháború előtt nagy családjával áttelepült Németországba, a Harz-hegység mellé. Mint oroszországi németnek, korlátozást kellett elviselnie. Ebben a „csendben” teológiai magántanárként működött. Bibliamagyarázatai meglepően széles látókörrel és alaposágról tanúskodnak.

A háború után barátjával, Jack lelkésszel megalapította a „Licht im Osten” (Fényt keletnek) missziói szövetséget a fogolytáborokban élő oroszok szolgálata érdekében, akiket az ún. stundista (bibliaórák) mozgalom megérintett. Ezen a munkán belül létrejött egy bibliaiskola az emigrált oroszok számára, ahol prédikátorokat képeztek.

Az éhínséget szenvedő oroszok támogatására Kroeker segélyszervezet hozott létre, és sok missziói konferenciát vezetett. Keresztyén iratok terjesztése folytán felhívta a nyugati hívők figyelmét az evangélium keleten való terjesztésének fontosságára. Kroekert nem csupán alliansz körök hívták bibliai kurzusokra és konferenciákra, hanem hovatovább atyai barátja és lelkigondozója lett sok fiatal és idősebb népegyházi teológusnak is. Számos mélyen szántó írás került ki a keze alól, amelyek a hívők személyes megszentelődését szolgálták, pl. „Allein mit dem Meister” (Egyedül a Mesterrel). Legnagyobb munkája a kilenc kötetből álló ótestamentumi mű: „Das lebendige Wort” (Az élő Ige), ami Kroekert mint az Ótestamentum Szentlélektől felkent magyarázóját tette ismeretessé.

A rettenetes második világháború és a családban bekövetkezett fájdalmas halálesetek megtörték Jakob Kroeker életerejét. Stuttgart közelében, gyermekeinél talált menedéket, s onnan hívta haza Megváltója 1948. december 12-én. „Mily nagy vagy, ó Isten, és milyen kicsik vagyunk mi, emberek, a szenvedések között is.” Ez volt utolsó imája szerettei körében.

Befejezésül hadd idézzük egyik mondását: „Mihelyt az elhívottak megszűnnek betölteni missziójukat a világban, egy napon a világ fogja a maga misszióját elvégezni az elhívottak között, de az igen fájdalmas és megalázó lesz!” *Evangeliums-Mission 226. sz.*

Minden te útaidban megismered őt /Péld 3,6/

Egy bölcs ember azt írta egyszer: „A ’keresztény’ elnevezésnek komoly jelentése van. Aki magát kereszténynek nevezi, az kifejezésre akarja juttatni ezzel, hogy Krisztus az Ura egész életének – a szabad idejének is.

Jack Miner 1904-ben az Ontario állambeli Kingsvilleben madármenhelyet létesített. Etette a madarakat, és különösen a vadkacsáknak és vadlibáknak viselte gondját. Öt évvel később kezdett minden madárnak könnyű fémgyűrűt tenni a lábára egy számmal. Ha lelőttek egy ilyen madarat, vagy sok kilométerrel távolabb sebesülten ráleltek, a megtaláló visszaküldhette a gyűrűt.

Jack Miner valóban gyűrűk százait kapta vissza postán keresztül. Így értékes ismereteket tudott szerezni ezeknek az állatoknak a repülési irányáról és szokásairól. Szabadidejét tehát a madarak gyűrűzése töltötte ki.

1914-ben különös ötlete támadt. „Egy reggel – meséli ő maga – Isten villanásszerűen adott egy gondolatot, amit azonnal nagyszerűnek találtam: véss bibliai helyeket a gyűrűk belső oldalára! Első pillanattól kezdve, ahogy ezt az ötletet tettekre váltottam, az volt az érzésem, hogy hobbym most találta meg igazi értelmét.”

Egy vadász, aki nem sokkal később lelőtt délen egy ilyen madarat, megtalálta rajta a gyűrűt Jack Miner nevével és címével, valamint a belső oldalon: „Mk 11,22”. Felnyitotta Újtestamentumát a megadott helyen, és ott azt olvasta: „Legyen hitetek Istenben.”

Arkansas börtönében egy rab felfigyelt erre az esetre az újságban, és elkezdte olvasni az Újszövetséget.

A következő évek alatt sportolók írtak Jack Minernek, hogy életük teljesen megváltozott azoknak az Igéknek az alapján, amiket a madarak gyűrűin találtak. Egy misszionárius, aki a Hudson-öböl menti terület mélyén munkálkodott, csak 26 év múlva tudott beszámolni Jack Minernek arról, hogy ezek az írással ellátott madárgyűrűk milyen nagy ébredést eredményeztek az indiánok és eszkimók között, mivel őhöz jöttek, hogy magyarázza meg az üzenetet.

„Madármenhelyem soha nem lett volna ilyen világhírű vállalkozás – jelentette ki Jack Miner -, ha nem ismeretem volna fel tevékenységemben Isten akaratát, és nem adtam volna neki az elsőbbséget.”

Czövek Olivér
1932-2009

„...aki szent, szenteltessek
meg ezután is” (Jel 22,11).

Ha találok hirtelen valami jót abban, hogy Czövek Olivér eltávozott közülünk, ennek oka az, hogy nem tiltakozhat az Ige ellen, amit rá emlékezve és vele kapcsolatban felidézek. Az élet legnehezebb pillanataiban, kudarcait felidézve is, szemébe hulló haját hátrasímítva mindig sajátos derűvel (sőt olykor öniróniával) értékelte az eseményeket, lehettek azok politikai ügyek, egyházi ügyi szomorúság, családi probléma vagy betegsége. Igen, szent volt, mint azok, akiket az Úr kiválaszt, és akik ezt hűségesen megélik egész életükön át.

Barátságunk kezdetén összehozott bennünket a Dietrich Bonhoeffer iránti közös szeretet is. Hajdan, amikor Nyitott Ajtó néven egyházi szamizdat lapot szerkesztettem, abba is fordított tőle egy levelet. Nem foglalkozott lát-szólag azzal, hogy ezt egyházi felettesei vagy a politikai rendőrség számon kérik. Így visszatekintve is sok hasonlóságot látok a német mártír lelkész és között. Bonhoeffer ideálja a nagykorú keresztény volt, aki a másik ember számára azt a krisztusi társat jelenti, aki-ben „nincsen nagyobb szeretet annál, mint ha...életét adja a barátaiért”, másrészt pedig úgy éli a maga kereszténységét („mintha Isten nem lenne”), hogy ezért nem vár üdvösséges jutalmat. Természetesen Bonhoeffer mélyen hívő kegyességben élt. Sajátos lelkisége két forrásból táplálkozott: az anyai pietista kegyességből és másik ágon a nagyon igényes, nagyon szisztematikus és racionális teológiai eszmélődésből. Olivér is így volt kitűnő teológus, igen jó igehirdető és ébredési ember egy személyben, aki fontosnak tartotta a missziót, legyen az a gyermekek világa, a határainkon túl élő, ott kisebbségben küszködő honfitársaink ügye, de bárhol, a világ bármely pontján Isten népének harca.

Egyszer együtt jártunk Szlovákiában, és meglátogattuk a frissen (aznap) szabadlábra helyezett Durai Miklóst... Utána viszont felkerestük barátját, az evangélikus Hrobony tisztelendőt, aki megszentelt életű ébredési lelkész volt, nagy gyülekezet pásztorja. Végtelen szeretettel és nyitottsággal fogadott bennünket. Erősen törte a magyart, de arra kért, hogy magyarul beszéljünk vele. Olivér útközben mesélte aztán el, hogy a végső elcsatolás után barátja édesapját nevezték ki a legnagyobb pozsonyi református gyülekezet élére. Az idősebb Hrobonyt a szlovák irodalom is számon tartotta. Kinevezésekor egyáltalán nem tudott magyarul. Azt remélték megbízói, mindent elkövet majd, hogy a gyülekezetet más kultúrára térítse. A lelképásztor azonban kijelentette, hogy mindenkinek a maga nyelvén kell hallania Isten örömeit, ezért tökéletesen megtanult magyarul, és élete végéig magyarul prédikált a gyülekezetnek.

Amikor a metodista egyház a bírósággal, az Állami Egyházügyi Hivatallal s a rendőrséggel együttműködve elvette kispesti imatermünket és az utcára szorultunk, Olivér készségesen megnyitotta vecsési templomának kapuit, és helyet adott alkalmaink számára. Soha nem árulta el, hogyan tudta ezt mind az egyházközségével, mind egyházával elfogadtatni. A rendszerváltás után komoly szerepet kapott egyháza irányításában. Lehet, hogy útjaink politikailag kicsit elágaztak, de mindvégig megmaradt mély testvéri kapcsolatunk és barátságunk. Rendszeresen igényelte, hogy beszéljünk. Soha nem akarta saját nézeteit erőltetni, csak kérdezett, kérdezett és kíváncsi volt a másik véleményére. Mindig biztosított a tiszteletéről és megbecsüléséről, és ha én megpróbáltam érzékeltetni, hogy ez fordítva indokoltabb és jogszerűbb, a maga sajátos módján nevetett.

Nagyon fog hiányozni. De csupán itt. A szentek között otthon volt mindig. Most hazaért. Legyen áldás az életén, itt hagyott szerettein, egyházán, az általa szeretett Isten népén és példamutató emléken. Igen, „szenteltessek meg ezután is”.

Iványi Gábor

IDELENT – NEM EZ A MINDEN

John D. Rockefeller természetesen úgy gondolkodott, óriási vagyonát halála után a fiaira hagyja. Viszont azt akarta, hogy a jövőbeli örökösök szerezzenek előbb némi benyomást az egyszerű munkások életéről. Ezért bölcs megfontolás alapján ragaszkodott hozzá, hogy a fiúk bizonyos ideig dolgozzanak a munkásokkal együtt az olajmezőkön.

Az ifjú Rockefellerok két évig gürcöltek a fűrőtornyokon. Hosszú, kemény munkanapok voltak. Esténként halálosan kimerültnak érezték magukat, saját bőrükön tapasztalták meg, mit jelent olajtól összekeverve dolgozni a tűző napon.

Munka után rendszerint együtt ültek a kollégáikkal, és beszélgettek. Egy ilyen alkalommal ki-ki bezámolt az élményeiről. Valaki megkérdezte az egyik Rockefeller fiút: „Na, és hogy tetszik neked ez a munka?”

„Remek – felelte. – Életem legérdekesebb tapasztalata.”

„Ezt az érzést nagy mértékben táplálja benned a biztos tudat – bölintott a kérdező egy leheletnyi kesernyész iróniával a hangjában -, hogy amikor itt a melónak vége lesz, rád valami jobb vár. Hidd el nekem, az egészet másképp értékelnéd, ha azzal kellene számolnod, hogy az olajmezőn végzett munka az egyetlen, amit az élet kínál neked.”

Velünk nem ugyanez a helyzet? Hatalmas módon befolyásolja szemléletünket a tudat, hogy a földi lét összes nyomorúságával, kínlódásával, sokszor eredménytelen fáradságával és keserű csalódásával nem jelent abszolút értelemben mindent. Másképp látjuk a dolgokat, ha bizonyosságunk lehet, hogy valami jobb vár ránk.

A szorongás éneket fakaszt

Az elberfeldi kereskedő, Friedrich Raeder (1815-1872) jókora összeget investált tengeren túli üzletekbe. A kereskedelmi társaságnál egy napon hirtelen krízis állt be, és rohamosan nőtt a tetemes pénzügyi veszteség esélye. Reader szíve elsötétült, megtelt szorongással, aggodalommal. Felesége egy reggel azt vette észre, hogy férje ismét kisimult arccal, vidáman ül az asztal mellett. Kérdésére, hogy mi történt, férje átnyújtott egy papírlapot. Az áttusakodott éjszakán ének született, ami már sok szorongó léleknek áldásul szolgált:

*Bízz az Úrban, lelkem, csak benne bízz,
Hagyd rá minden gondod, Jézus megsegít.
Ne csüggedezz, ismét hajnal lesz,
Zordon télre újabb tavasz ébredez ...
Minden viharban, szükségédben
Befed oltalmával a hű Isten.*

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTBEN

Március 1. Böjt 1. vasárnapja Invocavit Jel 20,1-6

„Boldog... akinek része van az első feltámadásban.” (6)
Az embernek az a benyomása, hogy halála idején mindenki magára marad. Talán ezért is félnek sokan a távozástól, mert azt képzelik, hogy Isten is elfelejti őket. A mai vasárnap arra emlékeztet, hogy az Úr mindenképpen hallja, sőt meghallgatja azokat, akik a mélységből hozzá kiáltanak (Zsolt 91,15). A testi ember számára nincs nagyobb mélység az életben, mint a halál. De most az a vigasztalásunk, hogy vannak boldogok, akik megtapasztalták az első feltámadást. Ez pedig nem is a fizikai újraéledéssel kezdődik, hanem Krisztus kegyelméért történő megelevenedéssel a bűn halálából.

Március 2. hétfő Jel 20,7-10

„...körülvették a szentek táborát, és a szeretett várost...” (9)

Góg és Mágóg nehezen azonosítható, de Isten népe ellen küzdő hadai mindenképpen a legyőzhetetlen földi erő jelképei. Támadásuk pedig összefüggésben van a Sátán ezer esztendő utáni eloldoztatásával. Visszatérő gondolat a Bibliában Isten népének vagy az igaz embernek „bekerítettsége” illetve látszólagos kiszolgáltatottsága az Isten-ellenes erők kénye-kedvére. A gyenge ilyenkor feladja, kétségbeesik, segítségért kiáltoz, Isten embere viszont látja, hogy „többen vannak velünk, mint övelük” (2 Kir 6,16). Az is bizonyos, hogy az emberi erő kevés. De mindig bízhatunk abban, hogy az Úr megszabadít, és a veszedelemből megújulva kerülhetünk ki.

Március 3. kedd Jel 20,11-15

„A halál és a pokol is kiadta a halottakat.” (13)
Az „ismét porrá leszel” (1 Móz 3,19) isteni kijelentés bizony megzavar bennünket. Úgy érezzük, a halál mindent zárójelbe tesz, alkotóelemeire bomlik a test, és vajon hová lesz a láthatatlan, megfoghatatlan lélek? Minden Isten akaratától függ. És ki állhat ellen az Ő parancsának? „Halál! Hol a te fullánkod? Pokol! Hol a

te diadalmad?” (1 Kor 15,55.) Lehetetlen tehát, hogy az elmúlás bilincseiben tartson bennünket. Vigasztalás ez, de figyelmeztetés is, hiszen élökként kell megjelenünk Isten ítélőszéke előtt, hogy végső sorsunk eldőlhessen.

Március 4. szerda Jel 21,1-5

„...nem lesz többé...” (4)

Vannak azonban dolgok, amelyek nem lesznek többé. És ez mégsem keserít el minket, sőt vigasztalásunkra van, hiszen felszáradnak könnyeink, s ami örökre megszűnik, az a halál, a gyász, a kiáltás, a fájdalom és ezekhez hasonlók. A bánat különböző megnyilvánulási formái csupán földi életünkhöz kötődnek, nem jönnek velünk az örökkévalóságba!

Március 5. csütörtök Jel 21,6-8

„Aki győz, örökségül nyer mindent...” (7)

Használjuk azt a kifejezést, hogy a győztes mindent visz. Ha a földi életben igaz ugyan, hogy minden versenyben csak egy győztes lehet, a többieknek pedig különböző alacsonyabb helyezéseken kell osztozniuk, ez a kép a lelki életre nem alkalmazható. Nem egymással versengve érhetünk célba, hanem önmagunkat legyőzve, a kísértésekben diadalmaskodva, a győztes Úr oldalán nyerhetjük el a diadal jelvényeit. Az örökség nem kevés. Maga a mi Urunk Jézus Krisztus osztozik saját örökségén velünk.

Március 6. péntek Jel 21,9-14

„...nagy és magas köfala volt, tizenkét kapuja...” (12)

Az üdvösségről egy építész fogalmaival beszél most a könyv szerzője. Amikor a bibliai sorok íródtak, még nagy jelentősége volt a magas falnak (bár sajnos Izraelben még ma is döntő szerepet játszik a terrorista veszély elhárításában a védelmi kerítés).

Az örökkévalósággal összefüggésben a fal az örök belső biztonságot és befogadást jelenti. A kapuk a megközelítheletőségről és a szabadságról szólnak. Megfigyelhető, hogy minden égtáj felé három bejárat látható. Ez arról szól, hogy bármelyik földrajzi irányból érkező bejuthatunk. Hogy pedig a kapuk Izrael fiainak neveit kapták, ez az Úr népének döntő szerepére utal abban, hogy számunkra megnyílt Isten befogadó kegyelme. Legyen áldott érte az Ő neve és választott népe egyaránt!

Március 7. szombat Jel 21,15-21

„...a város utcája tiszta arany, olyan, mint az átlátszó üveg.” (21)

Az utca közterület, a szabad emberek otthonait és céljait összekötő, többnyire burkolt felület. Vannak azonban olyanok, akik otthonnal nem rendelkeznek, és csupán az emberi közösség adta, viszonylagos városi biztonság az, amire számíthatnak. Általában minden önkormányzat és városlakó lebecsüli az utcai hajléktalanokat, és szabadulni igyekeznek tőlük. Indokuk a város „képe” és az utcák tisztasága. De az arany utca átlátszósága a mindannyiunk számára felkínált krisztusi út tisztaságáról és

az úton járók felbecsülhetetlen értékéről is beszél. A keskeny úton járva másképp fogsz tekinteni a „mi utcáinkon” járókra és fekvőkre. Talán felismered bennük a Krisztust...

Március 8. Böjt 2. vasárnapja Reminiscere

Jel 21,22-27

„...Isten dicsősége megvilágosította azt, és annak szövétneke a bárány.” (23)

A mai napon örökkévaló Urunk irgalmára emlékezünk (Zsolt 25,6). A mennyei valóságból (még ha az építész fogalmaival beszélünk is róla) nemcsak a bánat jellemzői, hanem a templomok is hiányozni fognak. Nincs szükség toronyra, mely az ég felé mutasson, figyelmeztető harangot, időmutató eszközt hordozzon, vagy jelképezze a mennyei hazát, hiszen mindez valóságos megtapasztalássá válik. De a világosságot sem fizikai természete, égitestek vagy mesterséges földi alkotások szolgáltatók, mert Isten dicsősége mindent egyértelművé tesz. S ha - képünkönél maradván - Ő a természetes fényforrás, akkor az általa „alkotott” fényhordozó eszköz, a „szövetnek” az Isten irgalmára emlékeztető engesztelő áldozat, a Bárány.

Március 9. hétfő

Jel 22,1-5

„...a folyóvízen innen és túl életnek fája volt...” (2)

A folyó nagyon sokszor természetes határt is jelentett. Vajon az élet folyója mit választ el? A földi életet és az örök életet? Micsoda nyereség, hogy mindkét parton ott az élet fája! Már itt is gyógyítják levelei a pogányokat, és gyümölcsei örök életre éltetik a vándort.

Március 10. kedd

Jel 22,6-12

„...ímé hamar eljövök...” (12)

Urunk vigasztaló üzenete megismételt formában kerül elénk mai igeszakaszunkban. Gondjaink és terheink között alig várjuk, hogy elmúljanak a nehéz napok. Pedig nem ölomlábakon jár az idő. Hamarabb jön el a találkozás pillanata, mint gondolnánk. Dolgunk nem az, hogy a világ földi történetének végét kutassuk, hanem hogy saját testi időnk végességét megértsük. Az Úr visszajövele biztos, hiszen megbízható ígérettel távozott, és nélküle nem is tudnánk hazaérni. Légy jó reménységben, nem fog megvárakoztatni.

Március 11. szerda

Jel 22,13-17

„Boldogok, akik megtartják az ő parancsolatait, hogy joguk legyen az életnek fájához...” (14)

Életünk naponkénti mérlegelés és próba: vajon ilyen körülmények között érvényesek-e Isten örök törvényei, vagy a mi esetünkben éppen kivételről beszélhetünk? Talán csak a kötelesség oldalát nézzük az utalásnak, parancsot, ami szabályoz, korlátoz, és nem figyelünk kellőképpen arra, hogy az Úr parancsolatainak megtartása az élethez való jogunkat erősíti, és utat nyit előttünk „a városba” való bemenetelre. Legyen kedves számodra mennyei Atyád akarata. Az életed függ ettől.

Március 12. csütörtök

Jel 22,18-21

„Ha valaki elvesz e prófétálás könyvének beszédeiből, az Isten annak részét eltörli az élet könyvéből...” (19)

„Elvenni” bármit az egészből, ez annak jele, hogy az adott részletet feleslegesnek, elhanyagolhatónak tekintjük. De mellőzhetünk valamit amiatt is, hogy az számkra kellemetlen kitélt tartalmaz. Bizony sokan vannak így Isten Igéjével. Szeretik, ami vigasztal, könnyet töröl, bátorít - és taszítja őket az, ami követel. De véletlenül se formáld saját szád íze szerint a kijelentést, hiszen nem magadnak adsz majd számot, hanem annak az Úrnak, aki alkotott, aki életedet és utadat megszabta.

Március 13. péntek

Lukács 19,1-10

„...igyekezett Jézust látni...” (3)

Ha valakiről ilyet nem gondoltunk volna, hát Zákéusról semmiképpen. Magának való, erőszakos, kapzsi, szívtelen ember benyomását kelti, sok a haragosa, sok az áldozata. És tessék, mindent elkövet, hogy Jézust láthassa. Valami megfogta. Valahol érzi, hogy a Mester az egyetlen, aki nem akarja kárhozatni, elítélni, hanem segíthet neki abban, hogy más emberré legyen. Talán megkeseredtél azokkal szemben, akik annyi bántalmat, keserűséget okoztak számodra. Azért mégis imádkozz értük, mert lehet, hogy már régóta nyitottak az Úr felé, csak nem tudják, hogyan közeledjenek.

Március 14. szombat

Gal 2,16-21

„...amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem...” (20)

A hit tökéletes bizalom, ámde nem önbizalom, hogy mindent jól és törvény szerint cselekszem, ezért Isten országa nyitva számomra. A hit annak elfogadása, hogy Isten Fia magába fogad, és így vele járulhatok az ítélőszék elé az Ő védelmében, a vele való közösségben. Azonban nemcsak végső számadásomkor jelent ez majd lelki békét, hanem már földi életemet is ebben a közösségben, ebben a szimbiózisban élhetem.

Március 15. Böjt 3. vasárnapja Oculi 1 Kir 19,1-8

„...ne félj a beszédektől, amelyeket hallottál...” (6)

Talán van valaki közöttünk, akinek az életét most különösen megkeseríti egy külső, nálánál nagyobb hatalommal rendelkező személy fenyegető üzenete. Nem csoda, ha megvisel bennünket az ilyenfajta próba. Az sem különös, ha elkeseredünk, elkedvetlenedünk és kétségbeesünk. Viszont jó, ha Ezékiáshoz hasonlóan elcsendesedünk, böjtölünk, és figyelünk a testvéri szóra, Isten Igéjére, amely arról győz meg, hogy az Úr soha nem feledkezik meg övéiről. „Szemem állandóan az Úrra néz” /Zsolt 15,25/, mert benne feltétel nélkül bízhatom. És övé a hatalom, övé a döntő szó a világ teremtése óta kis és nagy ügyekben egyaránt. Majd mondd el megtapasztalásodat, hogy milyen különös csoda folytán oldotta

meg az Úr azt a próbát, aminek a kimenetelét nem tudad elképzelni.

Március 16. hétfő

Lukács 19,28-40

„...a kövek fognak kiáltani.” (40)

Még nem tartunk virágvasárnapnál, de jó a bibliaolvasó vezérfonal segítségével ezt a szép ünnepet felidézni. Ne higgyük, hogy ha időnk lejárt, vagy valamilyen emberi önkény elhallgattat, akkor Istennek nem marad más eszköze az emberek megszólítására. Izrael ellentmondásos történelme sokszor hozott nehéz idöket, de az a kö, amelyet a hívő Józsué rakatott le Sikemben a cserfa alá, „hallotta az Úrnak minden beszédét” (Józs 24,27), és emlékeztette az eltévelyedő utódokat Isten hűségére és a jó kezdetre. Így kiáltanak máig hűséges elődeink által épített falak, faragott padok, könyvek, megannyi hely, helyszín, ahol Isten Szentlelke munkálkodhatott azok által, akik neki engedelmességek, hasonló hűségre és odaszánásra ösztönözve az utókat.

Március 17. kedd

Jób 7,11-21

„Tenger vagyok-e én, avagy cethal, hogy őrt állítasz ellenem?” (12)

Az ember ritkán keresi a megfelelő szavakat, gyakran mond olyasmit, amitől józan pillanataiban tartózkodna. Nem mindig sikerül kitalálnia, miért is kerül - szemben a szerencsésekkel - azok közé, akik szörnyű útszakaszhoz értek, és látszólag minden ellenséges hatalomnak kiszolgáltattak. De még a balgán kimondott keserű szavakban is van igazság, hiszen a tenger bármilyen hatalmas erő, nem tud diadalmaskodni partjai felett, hiába ostromolja őket. És a cethal, a legnagyobb tengeri emlős, partra vetve senkit nem fenyegethet. Így nem boríthatnak el a próba és szomorúság hullámai, nem nyelhet el a kétségbeesés!

Március 18. szerda

Márk 9,38-47

„...eltiltottuk őt, mivel hogy nem követ minket...” (38)

Szinte nem tudunk létezni megbotránkozás és előítéletek nélkül. Fel kell ismernünk, hogy ott munkál bennünk ez a kellemetlen erő, de azt is látnunk kell, hogy közben mi is képesek vagyunk megbotránkoztatni - még hozzá igen gyakran - a gyöngéket, akik ezt képtelenek feldolgozni. Ha rossz minták vagyunk, mennyei Atyánkról is hamis képet alakíthatnak ki, és bizony ennek terhe, felelőssége ránk nehezedik. Törekedj elsősorban arra, hogy te ne okozz botránkozást, másokat pedig ne ítéljess, ha nem azon az úton járnak, amin te, hiszen mindannyian Istennek adunk majd számot.

Március 19. csütörtök

Márk 8,10-21

„... egy kenyérről nem volt több velük a hajóban.” (14)

Lám, Jézus munkatársi közösségében sem ment minden hibátlanul. A társaság valahogy elfelejtett gondoskodni az élelemről, és csak a hajón szembesültek a hiánnyal. Jézust mindenki ostromolta. A farizeusok mennyei jelt

kívántak, a tanítványok pedig elfelejtették, hogy már többször kaptak mennyei jelt a négyezrek és az ötezrek megvendéglésekor. Nem sokban különbözött a két csoport egymástól, mert mindkettőnek kemény volt a szíve. Talán mi magunk is gyakran a kenyér kicsiségén keresztül próbáljuk Jézus nagyságát megérteni, és nehezen jutunk el oda, hogy mindennél fontosabb, ha őt nem felejtettük ki a hajóból, és egy kenyéren lehet velünk.

Március 20. péntek

Máté 10,34-39

„...aki föl nem veszi az ő keresztyét, és úgy nem követ engem, nem méltó énhozzám.” (38)

Mai szakaszunk tele van ellentétes mozgásokkal. Nem lehet úgy választani a jót, hogy közben le ne mondanánk egy másik jóról, hogy ne mérlegelnénk, melyik a jobb. Természetes, hogy mást mond erről a világ, és mást az Úr. Ne menekülj ki életed nagy kérdéseiből, hanem keresd az isteni jobb utat, a jobbat, ami földi életednél is tágabb lehetőségeket nyit meg!

Március 21. szombat

Lukács 20,27-40

„...hasonlók az angyalokhoz, és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadásnak fiai.” (36)

Hét testvér bizarr történetét hozzák Jézus elé a sadduceusok, hogy feltámadással kapcsolatos elutasításukat megindokolhassák. Nem tudnak másképp gondolkodni, csak földi kategóriák szerint, s már-már látják az örökkévalóság végtelen valóságában (aminek a létezését nem is hiszik) ennek a hét férfinak és mindnyájuk egykori feleségének furcsa viszályát, konfliktusát. Jézus számára azonban fontosabb kérdés, hogy Isten gyermekei, világosság és feltámadás fiai vagyunk-e, olyan közeli és hű munkatársai Istennek, mint az angyalok.

Március 22. Böjt 4. vasárnapja Laetare Zsolt 84.

„Boldogok, akik lakoznak a te házában...” (5)

A mai vasárnap a Jeruzsálem örömeiben való osztozás napja (Ézs 66,10). Ott állt az Úr hajléka is, melyről Igénk azt mondja, hogy abban a fecske és a veréb is talál magának „házat”, vagyis mindazok részesülhetnek oltalmában, akik kicsik, kiszolgáltattak és más védelemre nem számíthatnak. Isten azt üzeni a madarak példájával is, hogy gondoskodása és védelme kiapadhatatlan. Ezt az áldást választott népén keresztül és Megváltó Krisztusunk szavaival is biztosította számunkra. Mi ezért nem szününk meg hálával gondolni az Úr választottaira, és ez a szeretetünk a mai Izraelre, a mai Jeruzsálemre is érvényes. Boldogok vagyunk, hogy azok közé tartozhatunk, akik az Úr házában nem idegenek.

Március 23. hétfő

5 Móz 8,2-10

„...emlékezzél meg az egész útról, amelyen hordozott téged az Úr...” (2)

Visszatekintve a legkeservesebb utazás is jó kalandnak tűnhet. Persze a kellemes dolgokra szívesebben emlékezünk. Bölcsen elhallgatnánk zúgolódásainkat és gyenge-

ségeinket, félelmeinket, gyáva önzésünket. Utólag fírmelve azonban ezek is hozzátartoznak utunk tapasztalataihoz. Amire viszont mindenképpen emlékeznünk kell, az Isten hordozó szeretete és hűsége. Ha célba érhetünk, ez az Ő kitartó hűségének és nem a mi rendíthetetlen bátorságunknak az eredménye lesz.

Március 24. kedd **Lukács 21,1-4**

„...minden vagyonát amije volt odavetette” (4)

Az evangéliumi történetek sok-sok jeles szereplője közt ott találjuk ezt a csodálatos, névtelen asszonyt, akit csak „szegény özvegyként” azonosít az Úr. Ő is odajárul ahhoz a perselyhez, amiben a templom fenntartására, szolgálatok elvégzésére gyűjtik az adományokat. Ki-kí tehetségéhez és anyagi helyzetéhez mérten áldoz. A gazdagok nyilván nem keveset, esetleg egymást túllicitálva, nagyon is jelentős összegeket adományoznak. Jézus szellemes és találó meghatározásával ez azonban csak feleslegüknek egy része. Az Úr elismerő figyelmét mindig azok ragadják meg, akik tőlük telhetően mindenüket odaadják.

Március 25. szerda **János 15,9-17**

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja az ő barátaiért.” (13)

Tegnap az anyagiak terén láthattuk, milyen nagy áldozat, ha valaki mindenét odaadja Isten országa céljaira. Ma továbblépünk, és a szeretetről kapunk tanítást attól, aki Isten szeretetének bizonyítékaként öltött testet ebben a világban, és aki nem lenne hiteles, ha nem ment volna el értünk a végső pontig, halálával magára vállalva ítéletünket, kárhoztatásunkat. Vajon mire vagyunk képesek barátainkért?

Március 26. csütörtök **2 Kor 4,11-18**

„...a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibenetek.” (12)

Íme egy az Úr tanítványai közül, aki megértette, hogy életét kell adnia barátaiért. Számára ez nem azonnali mártírhalált jelentett (bár később attól sem riadt vissza), hanem azt a lelki harcot, önfeláldozó fáradozást, amelylyel Pál apostol a misszió útját járta. Nem a maga számára gyűjtött érdemeket az Úr előtt, nem az ösztönözte, hogy mi építi őt igazán lelkileg, hanem azok javát, üdvösségét szolgálta, akik az evangélium örömei nélkül a halálban maradtak volna. Vajon vannak-e ma is Krisztusnak olyan tanítványai, akik saját lelki építésüknél fontosabbnak tartják az elveszettek megkeresését?

Március 27. péntek **János 10,17-26**

„Azért szeret engem az Atya, mert én leteszem az én életemet, hogy újra felvegyem azt.” (17)

Mindnyájan nagy lehetőséget kaptunk földi életünkkel. Jézus különös tanítása szerint viszont az dönt jól, aki „elveszíti” az életét, vagyis lerakja az Atya elé, hogy tegyen vele azt, amit Ő jónak gondol. Nem az a legna-

gyobb lépés, ha bűneinket öntjük ki az igaz Bíró elé. Megtisztított életünk odaszánása még jelesebb döntés.

Március 28. szombat **Ézsaiás 35,1-10**

„Mondjátok a remegő szívűeknek: legyetek erősek, ne féljete! Ímé Istenetek...jó!” (4)

Bátorító szavak a rettegőbe is lelket önthetnek. A gyáva is képes megbirkózni a félelmetes feladattal, ha figyelmeztetik és elvárásokat támasztanak vele szemben. De mai Igénk azzal a vigasztalással erősít bennünket, hogy Istenünk nem hagy cserben, próbáink közt mindig időben fog megérkezni hozzánk. Adjuk tovább egymásnak ezt a jó hírt, s ha megtapasztalással rendelkezünk, tegyük róla bizonyosságot, osszuk meg azt másokkal, hogy mindannyian bátorítást nyerjünk a győzelemre.

Március 29. Böjt 5. vasárnap Judica **Zsolt 43,1-5.**

„Ítéld meg engem, ó Isten!” (1)

Az Útmutató szerint, de az Ige eredeti értelme alapján is mondhatjuk: itt azzal a kéréssel kerestük meg az Urat, hogy szolgáltasson nekünk igazságot. Bizony gyakran elcsüggedünk, elfáradunk és elkeseredünk a meg-megújuló rohamok közepette, és úgy érezzük, ellenségeink kevésbé lankadnak. Az ő szándékuk gonosz, céljuk a mi félreállításunk, mi pedig az Urat szeretnénk szolgálni. Véletlenül se fészkeljen gondolatainkba a feltételezés, hogy Isten is kénytelen túrni az erőszakos ember diadalát. A maga idejében felhossa igazságunkat, ahogy a nap is kiszámíthatóan felkel.

Március 30. hétfő **Zsid 7,1-3.16-17.24-27**

„...ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik általa járulnak Istenhez, mert mindenkor él, hogy esedezzek értük.” (25)

Melkisédek példája (aki apa nélküli, akinek kezdete és vége meghatározhatatlan) most arra szolgál, hogy megértsük: az a Jézus, aki sok évszázaddal ezelőtt kegyelmet hirdetett és a keresztfán áldozatot hozott üdvösségünkért, nem a múlt alakja, akinek az emléke esetleg ma is hatást gyakorol a világra. Ő minden időben élő, kompetens személy. Közbenjáró szerepe elévülhetetlen, így ma is bizalommal számíthat rá az, aki az üdvösség útját keresi.

Március 31. kedd **Jób 19,21-27**

„Könyörüljete rajtam, könyörüljete rajtam, ó ti barátaim, mert az Isten keze érintett engem!” (21)

Az egész élővilágra jellemző fájdalmas tapasztalat, hogy a bajba jutottat magára hagyja vagy egyenesen támadni kezdi a környezete. Nem szeretünk a vert helyzetben lévő oldalára állni, legyen az illető baja politikai vereség, szabadságvesztés, betegség vagy más szerencsétlenség. Szegény Jób is csak „Meváltójára” számíthat, a többiek úgy érzik, hogy az „erősebb” mellé, Isten oldalára kell állniuk. A könyv teljes ismeretében tudjuk: Isten azt várja a barátoktól, hogy akár ővele szemben is

mindig a bajbajutott oldalára álljanak. Támogassák, bátorítsák, vagy ha több nem telik tőlük, vele sirjanak és hordozzák erőtlenségeit.
- ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

Gyülekezeti napokat indítottunk be békásmegyeri közösségünkben. A terv szerint minden hónap első vasárnapján beszélgetést folytatunk egy meghívott vendég részvételével valamilyen fontos, bennünket, társadalmunkat érintő kérdéstről, majd együtt ebédelünk.

Így került sor az első alkalomra január 4-én, amikor *Bánlaky Pálnak*, főiskolánk szakvezetőjének közreműködésével a családok jelenlegi helyzetéről beszélgettünk. Február 1-jén a 60 esztendő *Rajk Lászlóval* készült életút interjú, február 15-én pedig (rendhagyó napon) *Aliza Bin-Nun* izraeli nagykövet volt a vendégünk, aki a gázai helyzetet és annak hátterét vázolta. A nagykövet asszony szülei – mint megtudtuk – Szatmárnémetiből származnak, s ő maga is igyekezett magyarul beszélgetni az egybegyűltekkal.

*

A Megbékélés Házának hírei közé tartozik az is, hogy idén nyáron ünnepeljük koncert-sorozatunk elindításának 10. évfordulóját. Számos zenész, énekar, zenekar fordult meg ezeken az alkalmakon. A koncerteket rendszeresen látogatják a környéken vagy kissé távolabb lakók. A műsor végén mindig elhangzik az előző vasárnapi ígírdetés rövid összefoglalása. A szervezést kezdettől *Iványi-Papp Mónika* végzi lelkesen és nagy felkészültséggel.

*

Február 28-án volt az Oltalom Karitatív Egyesület hivatalos bejegyzésének 20. évfordulója. A 40. sorszámmal bejegyzett szervezet olyan - egyházunkon belüli és kívüli - személyek közösségeként jött létre 1989-ben, akik lelkiismereti ügyeknek tekintik a lelki és szociálisan elhagyott, kiszolgáltatott vagy veszélyeztetett élethelyzetben levő különféle társadalmi rétegek, csoportok és egyének (hátrányos helyzetű gyermekek, hajléktalanok, katasztrófa által sújtottak, szegények, betegek és magányosok) együtt érző, segítőkész támogatását.

Az Egyesület célja: a rászoruló, társadalom perifériájára jutott emberek anyagi, természetbeni és lelki támogatása, valamint érdeükben a közvélemény figyelmének és szolidaritásának felkeltése. Munkánkat azzal a hittel végezzük, hogy bármelyik gondozottunk visszagítható emberhez méltó életbe. Türelmesek és szolgálatkészek igyekszünk maradni akkor is, ha valaki csak átmenetileg igényel minimális támogatást, hogy útját aztán továbbra is egyedül folytathassa.

A segítségnyújtásban alkalmazott módszereink: szociális és utcai szociális munka; családgondozás; élelmelés; természetbeni és anyagi segélyezés; egészségügyi ellátás; lelki gondozás; jogi segítségnyújtás; munkaterápia; álláskeresés; mozgásterápia stb.

Kiterjedt munkája során Egyesületünk eddig több százezer főt regisztrált nappali és éjjeli menedékhelyein, valamint naponta 100-120 főt ellátó ingyen-konyháján. Szállóinkon éjszakánként több mint félezer ember hajtja álomra a fejét.

A hajléktalanok ellátásán kívül otthonaikból elűdözött anyák és gyermekeik, menekültek, állami gondozásból érkezők, szegény és/vagy csonka családok és gyermekeik gondozásával foglalkozunk. Noha az Egyesület súlyához képest talán mérsékeltebben észlelhető a médiában, az érintettek és más szervezetek képviselői tudnak rólunk: a legreménytelenebbnek tűnő esetekkel általában bennünket keresnek meg.

Munkánkban sokat jelent azok lelki és anyagi támogatása, akik felméri tevékenységünk jelentőségét, és hosszú ideje mögöttünk állnak vagy akár egyszeri segítséget nyújtanak. Ez nagy bátorítás az itt dolgozók, nagyobb esély a rászorulóknak számára.

Kérjük Isten áldását azokra, akik munkánkban részt vettek és részt vesznek, és azokra, akik szükségükben hozzánk fordulnak! (Az Egyesület tevékenységéről, híreiről bővebben a www.oltalom.hu oldalon olvashatnak.)

TARTALOM

Menetparancs	1
Uram, ne zavarj...	2
Milyeneké az Isten országa?	3
Így nem mehet tovább!	4
Ne üss vissza /vers/	5
Isten szántóvetői (Jakob Kroeker)	6
Czövek Olivér - nekrológ -	7
Idelent – ez nem minden	7
A szorongás éneket fakaszt	8
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft.

Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkesi hivatalaiban.